

Κριτικές

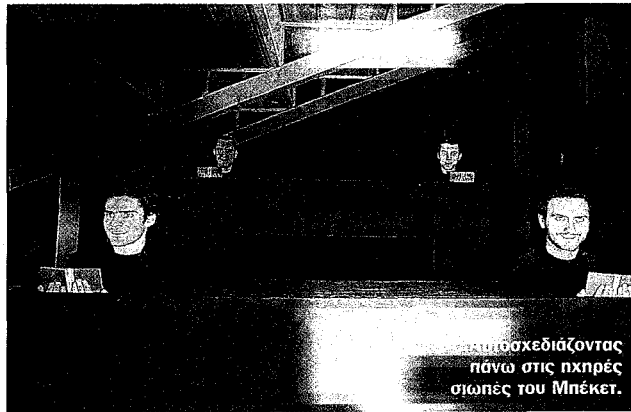
Τρίπτυχο

Άτις

Από την **Ελένη Πετάση**

«**Η** μόνη δυνατή πνευματική εξέλιξη βρίσκεται στην αίσθηση βάθους. Η καλλιτεχνική διάθεση δεν είναι επέκταση, είναι συστολή. Και η τέχνη είναι η αποθέωση της μοναξιάς...», γράφει ο Μπέκετ στο διεισδυτικό δοκίμιο του για τον Προυστ. Οι σκέψεις του, αντανακλώντας τη διάθρωση και της δικής του δημιουργικής διαδρομής, φωτίζονται με έναν μοναδικό τρόπο στην εξαιρετική δουλειά του θεάτρου Άτις.

Δεν είναι τυχαίο, εξάλλου, πως αυτή η παράσταση-ωδή στο θάνατο συνοδεύεται από το «Τραγουδι της μοναξιάς» του Τσαϊκόφσκι. Το «Τρίπτυχο», που απαρτίζεται από δύο όψιμα, μικρής διάρκειας, θεατρικά («Νανούρισμα» και «Ohio Impromptu») και έναν «Αυτοσχεδιασμό», βασισμένο στις σιωπές του μεγάλου Ιρλανδού συγγραφέα, είναι για τον Θεόδωρο Τερζόπουλο μια πραγματεία πάνω στο τίποτα.

Οι ηθοποιοί σχεδιάζουντας πάνω στις πηλές του Μπέκετ.

Στο «Νανούρισμα», το «Τίποτα» της ανθρώπινης υπόστασης στοιχειώνει τον εσωτερικό μονόλογο μιας γυναίκας πριν από το θάνατό της. Από την άλλη πλευρά, η απεγνωσμένη κραυγή «Δεν έμεινε τίποτα να πούμε» επαναλαμβάνεται μηχανικά από τον Αναγνώστη του «Ohio Impromptu», σηματοδοτώντας το αδιέξοδο της ζωής αλλά και του θεάτρου, ενώ στο βουβό «Αυτοσχεδιασμό» ο σκηνοθέτης κατευθύνει την παράσταση «στο απόλυτο τίποτα». Ο ίδιος, εξάλλου, στο όριο του πθο-

ποιού, αναλαμβάνει το «ρόλο» του αφηγητή, του συνομιλητή ή του ακροατή, επεμβαίνοντας ουσιαστικά στις υποδείξεις του Μπέκετ και δημιουργώντας ρωγμές στη μέχρι τώρα σκηνική αντιμετώπιση των κειμένων του.

Και όχι μόνο. Γιατί σε τούτο το λειτουργικό δρώμενο, όπου όλα είναι καθαρά μαθηματικά και κάθε γραμμή ακουμπά στο κύτταρο της ύπαρξης, ο Τερζόπουλος γίνεται αρχιερέας με το ιερατείο του, εξάχνων με τους χορωδούς του, μαέστρος που δίνει πνοή και στο τελευταίο όργανο μιας αόρατης

ορχήστρας. Για να ανταποκριθεί τελικά στο κάλεσμα των νεκρών – «Εμένα», «Πού», «Πότε» – αποπνέοντας δέος και λύτρωση. Τα «Δραματίδια» (dramaticules), όπως έχουν χαρακτηριστεί αυτοί οι δυαδικοί μονόλογοι, υπόκεινται σε μια ιδιαίτερη προσωπική κατάθεση αλλά και σε μια εξίσου ιδιαίτερη υποκριτική γλώσσα. Η Σοφία Μιχοπούλου, λιτή, εσωτερική, με στιγμές απόγνωσης αλλά και ναρκισσευόμενης γυναικείας κοκεταρίας, δίνει μια μεταχαιμακή ερμηνεία που κορυφώνεται σε μεταβαλλόμενες μάσκες, καθώς ετοιμάζεται για το τελευταίο της ταξίδι. Τέσσερα νέα πρόσωπα, στη θέση του ενός, μέσα από ένα σπλιζάρωμα που φτάνει στα άκρα, αφηγούνται με καθαρότητα μια «θλιβερή ιστορία» και ο, επίσης, εσωτερικός Τάσος Δήμας, πίσω από ένα γυάλινο τζάμι που χωρίζει τη ζωή από το θάνατο, περλάει με δεξιотεχνικό τρόπο έναν ακατάληπτο, άπκο λόγο με τη δική του ιστορία. Ο σκηνοθέτης, τέλος, σε αντιδιαστολή με τους ηθοποιούς, ανικνεύει με φοιρόκόπτη τις ουσιώδεις πτυχές της δραματουργίας του Μπέκετ, ενώ ταυτόχρονα απευθύνεται στους θεατές, που καθισμένοι σε εκκλησιαστικά στασίδια και σε απόσταση αναπνοής από τα τεκταινόμενα, καλούνται να κοινωνήσουν την απόλυτη τέχνη.